

Voorwoord

Dank aan Ria Barendse die zo lief is geweest het manuscript te lezen voordat ik het opstuurde naar de uitgever.

Dank aan Jan-Willem, mijn echtgenoot voor het lezen, redigeren, corrigeren en adviseren.

En Spikey mijn hond, die tijdens het schrijven steeds naast me kwam liggen.

I De vrouwen gaan op reis

'Lien,' zegt ze kortaf tegen Sas, 'meer hoeft je niet van me te weten.'

Als Sas zich wil voorstellen zegt Lien: 'Ik ben niet geïnteresseerd in je naam,' verder zwijgt ze.

Ze zitten in een geblindeerd busje. Tegenover elkaar, maar kijken elkaar niet aan. Sas is nogal geschrokken van de woorden en de houding van Lien. Waar komt die stugheid vandaan? Hoe moet ze nu de rest van haar leven doorbrengen met iemand die niet eens haar naam wil weten? vraagt Sas zich af.

Ze trekt haar wenkbrauwen op en slaakt een diepe zucht. Ze voelt zich dubbel gestraft. In verwarring kijkt ze naar het norse gezicht en de onverschillige blik in de ogen van Lien.

Ze zijn op weg naar bootcamp, zoals het nu in de volksmond heet. Ze worden voorbereid door een commando, om te kunnen overleven in de jungle. Tenminste, zo stelt Sas zich het onbewoonde eiland voor waarnaar ze verbannen zijn. Natuurlijk hebben ze over het manneneiland gehoord, het nieuws heeft er wekenlang bol van gestaan.

Niet dat het de aandacht van Lien trok, haar geest is al lang geleden bewusteloos geraakt.

Sas heeft het nieuws wel gevolgd. Zeker het verhaal van Leroy heeft haar aandacht gehad.

De achtergebleven familie van Leroy is er kapot aan gegaan en totaal verscheurd. Dat zet een mens toch aan het denken.

Maar ze kan niet ontkennen dat ze wel op een verbanning heeft gehoopt. Ze kotst van het leven in Nederland. Een leven dat haar niet veel goeds heeft gebracht. Ze is nu 38 jaar en door de wol geverfd. Ze heeft alle facetten van het slechte leven doorlopen. Het is misschien haar laatste redding, de verbanning. Als dit niet in haar schoot was geworpen, had ze zelf een eind aan haar leven gemaakt. Daar is ze van overtuigd. Toen de rechter de uitspraak deed, zei ze in zichzelf terwijl ze een vuist maakte: yes, kom maar op met je eiland, ik ben er klaar voor.

Sas laat geen familie achter. Ooit was ze getrouwd, ooit had ze kinderen. Vader en moeder zijn jong overleden en vanaf dat moment moest ze zien te overleven. Haar broertje en zusjes zijn tegelijk met haar uit huis geplaatst. Ze verloor ze allemaal uit het oog toen zij als enige overgeplaatst werd naar een ander tehuis.

Ze heeft geen idee waarom dat was. Ze weet alleen dat er altijd gezegd werd dat het noodzakelijk was en dat ze het geluk had gehad om in een goed tehuis terecht te komen.

Daar heeft Sas altijd haar twijfels over gehad. Vanaf het moment dat ze een voet binnen het tehuis zette, is het afstompen begonnen. Ze heeft er niet veel goeds geleerd. Hoewel, ze moet toegeven dat daar meer